MAŞINA VERDE

WILLIAM F. TEMPLE

William Frederick Temple. Născut în 1914 în Anglia, Temple și-a început activitatea în domeniul SF-ului înainte de al doilea război mondial, ca membru activ al Societății Britanice Interplanetare și redactor al publicației oficiale a acesteia, fiind în aceeași perioadă coleg de pensiune cu un scriitor de science fiction celebru, Arthur C. Clarke. Primul și cel mai cunoscut roman al său, ***Triunghiul cu patru laturi*** *(Four Sided Triangle, 1939), este în esență o poveste de dragoste: o fată iubită de doi bărbați este duplicată de cel care fusese refuzat dar, din nefericire, clona manifestă aceleași gusturi în dragoste. În continuare, Temple și-a îndreptat atenția mai mult asupra genului scurt, publicând în reviste până în anii '70. A murit în 1989. Alte romane de referință:* ***Obiectiv: Luna*** *(Shoot at the Moon, 1966) și* ***Desfrâu pe Sansato*** *(Fleshpots of Sansato, 1968).*

A fost prima oară când am văzul cu adevărat petrecându-se un accident.

Mai văzusem şi altădată asemenea lucruri, dar le trecusem cu vederea, pur şi simplu. Auzeam scrâşnetul unor roţi înfrânate şi priveam într-acolo. Vedeam pe cineva zăcând în drum, iar alături de el o maşină, pe jumătate răsucită.

— Am văzut un accident foarte urât astăzi, povesteam mai târziu, adăugând câteva înfloriturі pentru a face relatarea mai interesantă.

De data aceasta, însă, chiar văzusem cum se întâmplase. Şi-mi doream din toată inima să nu fi văzut. Fiindcă nu părea tocmai un accident. Mai degrabă o crimă cu premeditare.

Şoseaua care străbătea Trescawo era în fapt o serpentină periculoasă. Se întorcea parcă asupra ei înseşi, şovăind să pătrundă în sat, ca şi cum s-ar fi temut să nu ajungă într-un loc oribil.

Omul cu faţă albă din maşina verde nu avusese însă reţineri. Venise în

viteză, într-o liniște desăvârșită, nefirească. Franky Lockett nici măcar nu apucase să-l vadă. Eu, însă, da.

Mă aflam aplecat peste poartă când Franky ţâşnise din grădina lui. Nu avea decât 8 ani şi locuia în căsuţa de peste drum. Avea părul de culoarea nisipului, nasul cârn şi ochi albaştri, limpezi. Deborda de energie şi, de obicei, a merge însemna pentru el a alerga, pur şi simplu.

Mă observase şi fugise către mine, de-a dreptul peste şosea.

— Domnule Murdoch, mă lăsaţi să...

Fără nici un sunet, maşina verde apăruse în drum şi îl lovise. Trupul puştiului fusese aruncat în gardul viu care-i înconjura grădina. Apucasem să zăresc chipul alb al şoferului, impenetrabil, după care maşina gonise mai departe. Şocat şi îngrozit, înregistrasem totuşi în minte numărul de înmatriculare de pe plăcuţa din spatele automobilului, înainte ca amurgul să-l înghită.

— Franky! strigasem şi fugisem către el.

Se transformase într-un ghemotoc însângerat la baza gardului viu, contorsionându-se haotic. Când i-am ridicat capul, palma cu care-i sprijineam ceafa mi s-a umplut de sânge. Ţinea ochii închişi, iar printre buzele întredeschise i se zăreau dinţii de lapte. Apoi, dintr-o dată, un ultim spasm i-a cutremurat trupul şi a murit în braţele mele.

Am perceput o mişcare în apropiere.

Am întors capul şi m-am uitat în sus, cu ochii înceţoşaţi. Era tatăl lui Franky, tremurând din toate încheieturile, aidoma unui om cuprins de febră. Mâinile îi fluturau inutil, iar ochii lui priveau în gol, pierduţi. A îngăimat greoi:

— Întotdeauna mi-a fost teamă de asta. Mereu *se grăbeşte...*

S-a oprit brusc, realizând că se exprimase greşit. Îi era frică să accepte evidenţele. S-a prăbuşit în genunchi, lângă mine şi şi-a îmbrăţişat fiul. Apoi a început să plângă sfâşietor.

I l-am încredinţat pe Franky şi m-am ridicat. Mă simţeam copleşit, împietrit din cap până-n picioare.

Trescawo fremăta. Uşile se deschideau în susul şi în josul străzii, porţile grădinilor se trânteau, lumea sosea în grabă. Era un sătuc obişnuit, în care oamenii se cunosc din copilărie, o comunitate strâns unită. Aidoma unui singur organism, Trescawo conştientiza imediat când o parte din el era rănită.

În tăcere, îl duseră pe Franky spre casă. Câteva suflete mai tari merseră înainte, să o înştiinţeze pe mama băiatului. Cineva alergă după doctorul Trevose.

Încă răvăşit, am intrat în propria-mi casă şi am ridicat receptorul.

— Minnie, fă-mi legătura cu poliţia din Merthavin. Şi grăbeşte-te, pentru numele lui Dumnezeu!

Înainte de toate, Minnie era o telefonistă eficientă. Pentru moment uită că e femeie şi-mi făcu legătura fără să mai pună întrebări. Însă, fără îndoială, rămăsese pe fir.

În Merthavin se afla o mică secţie de poliţie, la aproape şapte kilometri depărtare. Pe toată această distanţă, şoseaua nu făcea nici o curbă, dar o dată ajuns acolo, dacă virai la stânga, după încă patru kilometri ajungeai la malul mării. În cazul în care nu se oprise la vreuna din fermele înşirate de-a lungul drumului sau dacă nu făcuse cale întoarsă, maşina verde urmase, cu siguranţă, drumul spre Merthavin.

Îmi răspunse jandarmul de serviciu. I-am relatat ce se întâmplase şi i-am descris maşina:

— Era mare, de un verde întunecat. Probabil veche de vreo douăzeci de ani, dar încă mergea bine. Avea numărul WME 2195 şi era condusă de un ticălos care părea să poarte o şapcă, aşa cum au jucătorii de popice. Individul avea faţa albă şi o mustaţă neagră.

— Îl vom opri, domnule Murdoch, promise jandarmul.

— Şi-l veţi aresta pentru crimă! am spus eu cu înverşunare.

Am închis şi am ieşit, îndreptându-mă spre casa lui Lockett. Doctorul Trevose sosise, însă nu mai putuse face nimic. Nici eu nu putusem şi nimeni altcineva nu mai putea face ceva.

„Domnule Murdoch, mă lăsaţi să...”

Vocea exaltată de copil continua să-mi răsune în minte. N-aveam să aflu niciodată ce dorise Franky de la mine. Am mai rămas acolo o vreme, dar când durerea a devenit prea intensă, m-am întors acasă, singur, simţind nevoia să beau ceva.

Sună telefonul. Era jandarmul.

— N-a apărut încă, domnule. Spuneţi că l-aţi văzut conducând repede?

— Al naibii de repede, am răspuns aspru.

— Şi nu cumva s-a întors?

— Nu. Jumătate din sat e afară, aşteptându-l. L-ar linşa dacă l-ar prinde. Eu însumi aş face-o, te asigur!

— Vă înţeleg sentimentele, domnule. Dar dacă revine pe acelaşi drum, ar fi bine să-l reţineţi pentru noi. În orice caz, cred că s-a oprit la vreuna dintre ferme. Altfel ar fi trebuit să apară de multă vreme...

— Cred că da, am aprobat.

Jandarmul şovăi o clipă. Apoi spuse:

— Am să stau să păzesc aici. Şi-o să-l sun pe George Peters să meargă să verifice fermele.

— Bine. Dacă te pot ajuta cu ceva...

— Deocamdată, nu, domnule. Vă vom da de ştire când îl vom găsi pe individ.

Apoi închise şi am lăsat şi eu receptorul jos.

Mi-am umplut paharul cu whisky şi l-am dat pe gât. George Peters era un poliţist de provincie. Trăia singur într-o vilişoară, la câţiva kilometri nord de Trescawo. Avea în supraveghere patru sate. Era din Cornwall de origine, însă nu lăsa să se vadă asta.

Am trăit şi eu o perioadă în Cornwall, aproape trei ani, dar cu toate acestea rămăsesem un „străin" pentru localnici. Peters însă era mai mult decât un „străin", chiar şi pentru cei cu care făcuse şcoala.

— E un tip prea retras, spuneau ei. Dar ştie mult mai multe decât lasă să se vadă.

Mă lovisem de el de vreo câteva ori, însă nu mersesem mai departe de schimburile formale de amabilităţi. Era politicos, dar nu-i plăcea să vorbească. Lucrul acesta mă indispunea un pic, fiindcă individul avea chipul unui elev silitor, cu ochi melancolici, şi-mi imaginam că putem avea ceva în comun.

Totuşi, poate mă înşelam în privinţa lui. De obicei, oamenii care nu vorbesc prea mult o fac pentru că nu au prea multe de spus.

L-am scos din minte pe George Peters. Şi amintirea lui Franky a revenit cu putere, fără să ţină cont de tot whiskyul pe care-l băusem. Avea să urmeze o noapte grea pentru mine.

Mă plimbam prin cameră, cu paharul în mână, când soneria de la uşă m-a readus la realitate.

Era Peters. Slab şi deşirat, cu cascheta pe cap, m-a privit din uşă şi mi-a spus cu o voce blândă, în care am recunoscut accentul din Cornwall:

— Mă scuzaţi că vă deranjez, domnule Murdoch. A trebuit să vin încoace, pentru detaliile privitoare la maşina verde...

— Sigur, domnule inspector. Intraţi.

Refuză, amabil dar ferm. Părea că nu vrea să se implice prea tare. Aşa că i-am spus ceea ce-i spusesem şi jandarmului. Bineînţeles, ştia toate acestea. Ascultă, totuşi, impasibil, fără să-şi ia notiţe. Apoi mă întrebă:

— Era cumva un Morris 16?

— Nu ştiu. Mă tem că nu cunosc prea multe despre automobile.

— Înţeleg, domnule. Mulţumesc. Noapte bună.

Am avut impresia că ajunge la poartă doar din doi-trei paşi uriaşi. Şi-a

încălecat bicicleta fără să o mai aplece în prealabil şi s-a îndepărtat în direcţia Merthavin-ului. Lumina incertă a felinarului lui slăbi o dată cu distanţa, până ce dispăru cu totul în depărtare.

* * *

Somnul nu se lipise de mine în noaptea aceea nefericită. Aţipisem doar de câteva ori, cu mintea asaltată de gânduri. Una dintre cele mai puţin îngrijorătoare întrebări pe care mi-o puneam era, de fapt, cea pe care mi-o adresase Peters. Era maşina verde un Morris 16?

De ce trebuise Peters să mă întrebe tocmai asta? Chiar „ştia mai multe decât lăsa să se înţeleagă”? Dacă nu era aşa, atunci întrebarea nu avea nici un sens.

Până dimineaţă am ajuns să urăsc, pur şi simplu, tapetul de pe pereţi. Trebuia să ies afară, la aer curat. M-am plimbat vreun sfert de ceas, încercând să-mi limpezesc gândurile. Apoi m-am reîntors în casă.

Tocmai îmi curăţăm pensulele de vopsea, când a sunat telefonul. Era inspectorul Peters.

— Aveţi timp să veniţi până la mine câteva minute, domnule Murdoch?

Nu m-am gândit că inima mea putea să bată mai încet, dar iată că o făcea. Voia declaraţia mea ca unic martor ocular al accidentului, bineînţeles, şi uram ideea de a retrăi tragedia. Făcusem asta cea mai mare parte a nopţii. Oricum, era de datoria lui să mă cheme. Am spus, aproape iritat:

— O să vin... L-aţi găsit pe criminal azi-noapte?

Urmă un moment de tăcere, apoi Peters vorbi încet:

— N-a fost la nici una dintre ferme. N-a ajuns nici în Merlhavin. Şi nici nu s-a întors prin Trescawo.

Urmă un alt moment de tăcere, câtă vreme am asimilat informaţia.

— La naiba, am zis. Nu se poate să se fi înălţat la ceruri! Aţi găsit maşina abandonată sau ce?

— Despre asta vreau să vorbim, domnule Murdoch.

În mod evident, nu vroia să spună mai multe la telefon, în caz că Minnie asculta. Devenise interesant acum, iar iritarea îmi dispăruse.

— Bine, voi fi acolo în zece minute.

Am ajuns însă mai repede, cu ajutorul motocicletei. Inspectorul aştepta în pragul uşii, în uniformă, dar fără caschetă. M-a condus într-o odaie spaţioasă care ocupa mai mult de jumătate din casă. Era ordonată, dar cumva neobişnuită. Peste tot se aflau rafturi cu cărţi, înălţate până la tavan,

pline ochi cu volume, cu dosare, cu cutii de carton şi o grămadă de albume voluminoase.

Parchetul era foarte bine lustruit, strălucind în lumina care se strecura prin fereastră. Într-un colţ trona un birou, înconjurat de câteva scaune, şi asta era tot.

— Biblioteca mea şi, pot spune, casa mea, murmură Peters.

Alese un album de pe un raft şi-l puse pe birou.

— Aş vrea să vă uitaţi la acesta, domnule. L-aş fi adus eu la dumnea-voastră, dar este prea dificil de transportat pe bicicletă.

Relaţia dintre noi se schimba. Peters devenise mai volubil, şi n-avea decât un motiv pentru asta. Degetele lui subţiri şi lungi au întors paginile acoperite cu tăieturi din ziare. Găsi articolul căutat şi mi-l indică. M-am aplecat deasupra albumului şi m-am uitat.

Era un articol pe două coloane, tipărit pe hârtie îngălbenită de vreme, scos din ziarul local. Titlul spunea: „O MAŞINĂ CADE DE PE FALEZĂ. TRAGICĂ MOARTE ÎN MERTHAVIN”. Mai era şi fotografia unui bărbat între două vârste, cu o mustaţă neagră, stufoasă.

— Arată aşa cum arăta şoferul pe care l-aţi văzut, domnule?

Am privit mai îndeaproape. Fotografia s-a descompus într-o mulţime de puncte de raster, fără noimă.

— Mi-e teamă că detaliile nu sunt foarte clare, continuă Peters, scuzân-du-se.

— Chiar dacă ar fi fost, tot n-aş fi sigur, am replicat. Abia dacă l-am zărit pe individ. Dar, în mod sigur, ar *putea* fi acesta. Ori fratele lui geamăn. Asta-i tot ce pot spune.

— Bun. Tipul e mort – mort de şaptesprezece ani. Îl chema Albert Wolfe şi a fost instalator în Merthavin. L-am cunoscut destul de bine. N-avea fraţi.

— Atunci n-am de unde să-l cunosc.

— Bineînţeles că nu, domnule. Dar v-aş ruga să citiţi şi articolul.

* * *

L-am citit cu oarecare efort; rândurile îmi fugeau de sub ochi. Descria cum Wolfe, conducând singur pe drumul dintre Trescawo şi Merthavin, în octombrie 1940, încercase să evite o maşină care venise din sens opus. Automobilul lui, un Morris 16 de culoare verde, plonjase peste marginea falezei şi căzuse în mare, de la o înălţime de peste treizeci de metri. În momentul apariţiei articolului, trupul nu-i fusese încă descoperit.

— A fost vreodată găsit? l-am întrebat pe Peters.

A clătinat din cap.

— Sunt curenţi foarte puternici pe-acolo. Trupul trebuie să-i fi fost furat de ape. La vremea aceea s-a produs un adevărat scandal şi abia după o săptămână au reuşit să aducă un scufundător. Maşina se afla acolo, bineînţeles, cu roţile în sus şi o portieră deschisă. Dar nici urmă de cadavru.

— Ei bine, o fi fost o treabă urâtă, dar s-a întâmplat cu mult timp în urmă şi nu înţeleg de ce îmi arătaţi toate astea tocmai mie?!

Inspectorul a scos o agendă.

— Sunt o mulţime de informaţii aici, spuse. Păstrez date despre fiecare vehicul aflat în posesia oricărei persoane care locuieşte pe o rază de douăzeci de kilometri. Numele fiecărui posesor este în dreptul numărului, vedeţi?

Îmi arătă cu degetul la litera W, indicându-mi un rând: *Wolfe, Albert Geoffry, Morris 16 (verde), număr de înmatriculare: WME 2195.*

— Ăsta... ăsta-i numărul maşinii verzi! m-am bâlbâit.

— Aşa cum spuneţi, domnule. Şi, după câte cunosc, numărul acela n-a mai fost încredinţat nimănui de la moartea lui Bert Wolfe.

L-am fixat cu privirea, apoi m-am uitat pe fereastră la peluza înconjurată de un mic gard viu, ca să fiu sigur că lumea reală mai era încă acolo, afară. Mi-am muşcat vârful unui deget şi am simţit durere.

— Vreţi să spuneţi că am văzut... fantoma lui Wolfe?

— Nu ştiu ce-aţi văzul, domnule Murdoch. Tocmai încerc să aflu.

Am privit încă o dată fotografia ştearsă şi am încercat să o compar cu figura şi mai ştearsă din amintire.

M-am trezit citind titlurile de pe cotoarele cărţilor, mai întâi inconştient, apoi dându-mi seama. Cea mai mare parte a unui colţ de cameră era ocupată cu lucrări de psihiatrie. Câţiva bărbaţi mă fixau ciudat de pe copertele cărţilor lui Charles Ford.

— Fantomele par să vă intereseze într-un mod deosebit, inspectore, am rostit. Personal, nu cred în existenţa lor. Ce încercaţi să-mi spuneţi?

Chipul aproape ascetic al lui Peters nu lăsa să se întrezărească vreun reproş.

— Sunt o mulţime de informaţii, repetă el. Dar ceea ce mă interesează sunt faptele, domnule Murdoch. Dacă le vei uita la toate aceste rafturi, vei găsi mai multe enciclopedii, atlase, agende şi lucrări ştiinţifice decât într-un întreg laborator de cercetări psihologice.

— Totuşi, consideraţi fantomele ca fiind fapte?

— Apariţiile de acest gen par să fie un fenomen obişnuit, dacă ţinem

seama de dosarele întocmite de Societatea de Cercetări Psihologice, explică inspectorul cu grijă. Probabil că cea mai mare parte a cazurilor descrise acolo, dacă nu chiar toate, sunt interpretate subiectiv, însă unele pot fi explicate altfel decât printr-o ciudată întrepătrundere a trecutului cu prezentul. Dacă le puteţi spune sau nu „fapte”, depinde de ce înţelegi prin „fapt”. Oricum, ceea ce este indiscutabil în cazul acesta, oamenii pretind că au văzut aşa ceva.

— Aşa cum am spus şi eu?

— Nu ştiu ce aţi văzut, domnule. Ştiu doar că nu era o fantomă „subiectivă”. Maşina a fost suficient de solidă ca să-l ucidă pe bietul băiat. Eu doar trec în revistă faptele. Am petrecut o mare parte a vieţii în această încăpere, comparând fapte. Mă fascinează. Câteodată, cele mai neobişnuite întâmplări se dovedesc a fi adevărate, alteori, cele obişnuite nu concordă cu realitatea. În orice caz, nu puteţi evita să recunoaşteţi un lucru: această lume este mult mai stranie decât ne putem imagina cei mai mulţi dintre noi.

M-am uitat la el.

— Dacă aţi fi fost un artist, inspectore, dacă aţi fi putut să vedeţi aşa cum vede un artist, aţi fi ştiut că nu mai era necesar să-mi spuneţi asta.

— Tocmai pentru că sunteţi un artist şi un martor ocular, domnule Murdoch, am acceptat ca fapt ceea ce spuneţi că aţi văzut. Gândiţi-vă, de exemplu, la şapca pe care o purta şoferul: era o şapcă de jucător de popice.

— Şi ce-i cu ea?

— Bert Wolfe a fost jucător de popice. Pe atunci nu era un joc atât de popular, prin anii ’40. Însă el purta şapca aia când a murit.

Am îngheţat.

— Ascultaţi, sunteţi sigur că a murit? Adică, vreau să spun că maşina a fost găsită goală. Presupunând că a reuşit să iasă, în cădere, putea să zacă undeva, într-o râpă, să rămână acolo inconştient, nevăzut de nimeni, pentru ca apoi să iasă şi să rătăcească cine ştie pe unde, cu minţile pierdute.

Peters neagă din cap.

— Imposibil. Promontoriul este ascuţit în zona aceea şi nu există nici o râpă. Nu există nimic de care să le poţi agăţa. L-am anchetat pe celălalt şofer în ziua accidentului. Chestia asta s-a întâmplat ziua în amiaza mare. Mi-a spus că nu va uita niciodată expresia de pe figura lui Bert, de cealaltă parte a parbrizului. Era albă, o îngrozitoare expresie a morţii. Şi a văzut maşina prăbuşindu-se până jos, rostogolindu-se prin aer. Wolfe nu a căzut din ea. Nu a căzut nimic din maşină. Uşa s-a deschis, probabil, când maşina a izbit apa.

— Chiar şi aşa, dacă s-ar fi aruncat atunci, ar fi putut scăpa cumva.

— Nu văd cum, spuse Peters. Şoferul nu şi-a luat ochii de la apă douăzeci de minute. A stat astfel fiindcă era şocat. Abia după ce şi-a pus nervii în ordine a putut conduce mai departe. Era un bătrân. Şi n-a ieşit nimic din apă. Doar bule de aer.

Sună telefonul, undeva în holul minuscul.

— Scuzaţi-mă, spuse Peters.

A ieşit. Apoi l-am auzit răspunzând:

— Da, este aici, sergent. Da, ştiu asta. Am verificat. Domnul Murdoch insistă. Spune că a luat corect numărul şi eu sunt sigur că are dreptate... Sigur că ştiu ce spun... Da, vin imediat. Salut.

Peters reveni.

— Era Horrocks, jandarmul din Merthavin, se justifică el, deşi nu mai era cazul. A sunat la dumneavoastră. A aflat şi el cui a aparţinut maşina şi a presupus că v-aţi înşelat. Când i-am spus că n-aţi greşit cu nimic, parcă i-am auzit venele explodându-i. Acum trebuie să mă duc să-i explic. Horrocks mă crede nebun, dar el aşa m-a considerat întotdeauna.

— Vin cu dumneavoastră dacă vreţi, deşi nu sunt sigur de partea cui mă aflu. Dar am să jur în faţa sergentului, dacă trebuie, că am citit bine numărul ăla.

Peters zâmbi. Era prima oară când îl vedeam zâmbind.

— Mi-ar plăcea să faceţi asta, domnule Murdoch, mai ales că mai există ceva despre care vreau să vă vorbesc.

Am ridicat din sprâncene, dar singura întrebare pe care am reuşit să i-o pun a fost:

— Vreţi să vă duc cu motocicleta mea? Nu va mai trebui să pedalaţi până acolo...

A acceptat şi am urmat şoseaua prin Trescawo către Merthavin, pe unde, în seara precedentă, trecuse maşina verde.

Marea apăru în stânga, dungată, asemeni norilor cenuşii care îngăduiau soarelui să pătrundă numai prin anumite porţiuni. Avea să plouă din nou şi, mai târziu, am primit din plin botezul apei.

Puteai să vezi marea fie că doreai, fie că nu, deoarece drumul – în serpentină, ca întotdeauna – se curba periculos de aproape de marginea falezei. În unele porţiuni nu erau nici măcar doi metri de iarbă până la prăpastie.

* * *

Ne-am îndreptat, prin curbe strânse, către cel mai periculos loc de pe

faleză. Aici şoseaua atingea cel mai înalt nivel. Curba următoare era atât de pronunţată, încât nu puteai vedea dacă mai vine cineva din sensul opus. Dar în nouăzeci şi nouă la sută din cazuri, nu venea nimeni. Însă, am gândit eu, procentul rămas fusese împotriva lui Albert Wolfe.

— Opriţi aici, vă rog, rosti Peters la urechea mea.

Am oprit chiar pe creastă, de unde se putea vedea drumul până la intrarea în Merthavin. Am preferat să mă uit într-acolo, decât în jos, la mare. Nu m-am simţit niciodată prea bine la înălţime. Pe inspector nu-l deranja însă. S-a dat jos de pe şa, după care s-a apropiat periculos de mult de buza falezei, examinând iarba.

— Uitaţi-vă la asta, domnule Murdoch.

Deci, până la urmă, tot trebuia să mă uit. Iarba era udă şi noroioasă de la ploaia care căzuse cu o zi în urmă. M-am aplecat deasupra solului, cu inima la gură. Ceea ce-mi arătase Peters nu mă încuraja cu nimic.

Erau urmele roţilor unei maşini. Foarte clar imprimate şi, în privinţa direcţiei, nu încăpea nici o îndoială. Trecuseră peste iarbă, către mare, cu cel mult douăzeci şi patru de ore de la încetarea ploii de ieri.

— Le-am descoperit la lumina felinarului, noaptea trecută, rosti Peters, sobru. Când s-a crezut că maşina a dispărut, am bănuit că pe-aici trebuie să fi părăsit şoseaua. Adică, exact în locul unde a căzut bietul Bert Wolfe.

Un fior de gheaţă mi-a străbătut spatele.

— Ieri a adus-o înapoi?

Inspectorul ezită.

— Urmele acestea sunt un alt fapt, atâta tot, spuse el scurt.

Mă speriasem, însă o curiozitate morbidă m-a îndemnat să mă uit în jos, peste buza falezei, spre apa aflată la mai bine de treizeci de metri sub noi.

— Are o adâncime de peste şase metri acolo, jos, îmi ghici gândul Peters.

M-am retras şi am privit din nou urmele.

— Maşina a trecut pe lângă mine ciudat de silenţios, am rostit. Atât de silenţios, încât ai fi putut crede că era vorba de o fantomă. Dar dacă ar fi fost lipsită de materialitate, aidoma unei fantome, nu l-ar fi ucis pe Franky... şi nici nu ar fi lăsat urme.

— Ceea ce înseamnă, evident, că era materială, rosti Peters.

— Transferată, printr-o inexplicabilă ruptură temporală, din trecut în prezent? Asta credeţi?

Inspectorul ezită din nou.

— Asta-i o teorie pe care un alt fapt o infirmă. Maşina lui Ben Wolfe

era veche atunci când a cumpărat-o. A trecut printr-un adevărat iad ca s-o facă să meargă. Iar motorul a funcţionat după aceea cu un zgomot teribil. Puteai auzi maşina aia de la un kilometru depărtare. Iar dumneavoastră ați spus că n-ați auzit-o venind. Sau plecând. Dacă ar fi fost materială, atunci cu siguranţă părţile ei componente – cilindri, pistoane, şi aşa mai departe – trebuiau să scoată la fel de mult zgomot ca în trecut.

— Dar adineauri ați spus că a fost materială! am strigat.

— Într-adevăr, făcu Peters gânditor, lăsând urme cu degetele pe şaua motocicletei. Ne trebuie o altă teorie. Şi pentru a o elabora, avem nevoie de mai multe fapte. Haideţi să mergem, să vedem ce spune şi Horrocks. Poate că el dispune deja de acele fapte.

* * *

Dar Horrocks nu dispunea de ele. Oricum, le-a acceptat pe ale noastre, deşi a refuzat să creadă că ar fi ceva neobişnuit în legătură cu ele. Era un bărbat cu o constituţie robustă, care credea că lumea era la fel de solid construită ca şi el. A râs de explicaţiile noastre neobişnuite, după care ne-a asigurat totuşi că nu era nimic amuzant în ele.

— A fost comisă o crimă, spuse el. Şi se pare că ucigaşul a plătit cu viaţa pentru asta.

— Ce ucigaş? încremeni Peters.

— Bărbatul cu şapcă de jucător de popice care conducea maşina, bineînţeles, răspunse Horrocks nervos. Domnul Murdoch este sigur că numărul era WME 2195. Foarte bine, accept asta. Însă nu există un astfel de număr. De aceea este clar că maşina avea plăcuţe de înmatriculare false.

— Dar de ce? am întrebat.

Horrocks, încă nervos, replică:

— Nu poate exista decât un motiv, domnule. Fiindcă maşina era furată. Este un lucru obişnuit să schimbi plăcuţele de înmatriculare ale unui autoturism furat.

— Dar era o maşină veche, o marcă de dinainte de război. Nu ştiu dacă ar fi meritat să fie furată, am opinat eu.

— Poate că nu de dragul maşinii au furat-o, spuse jandarmul. Aş zice că a fost furată ca să fie folosită la o treabă murdară. Probabil la un jaf. A fost unul în Exeter, vineri. Încă două în Plymouth şi, de fiecare dată, au fost furaţi o groază de bani. Unul dintre hoţi, cel puţin, s-a îndreptat încoace ca să scape de urmăritori. Desigur, fiind străin, nu a ştiut că terenul

din zona promontoriului este foarte periculos. Poate că a luat curba greşit sau a derapat pe şoseaua alunecoasă datorită ploii... şi a căzut în mare.

Se întoarse spre Peters.

— Pare logic, George, nu-i aşa? N-a fost nevoie să apelez la fantome.

Era limpede că mă aflam pe punctul de a accepta explicaţia jandarmului şi Peters, dându-şi seama de asta, a exclamat:

— Extraordinară coincidenţă, sergent. Nu mi-ar plăcea deloc să calculez matematic şansele ca două maşini verzi, de aceeaşi marcă, conduse de un bărbat cu mustaţă neagră, care să poarte şi o şapcă de jucător de popice, să treacă prin acelaşi loc şi să cadă în aceeaşi prăpastie. Şi, pe deasupra, să mai aibă şi acelaşi număr.

Horrocks nu schiţă nici măcar un gest care să ateste descumpănirea.

— Coincidenţă? *Totul* este coincidenţă. O coincidenţă e până şi faptul că tu eşti tu, Peters. Şansele ca tu să fii altcineva sunt cam de vreo două miliarde, înţelegi?

Peters zâmbi.

— Câteodată am impresia că *tu* ai fi mult mai fericit dacă ai fi altcineva, sergent.

Horrocks izbucni în râs.

— Deloc, George. Eşti cel mai ciudat aiurit pe care l-am întâlnit vreodată, dar dintre toţi tu eşti cel mai conştiincios. Îţi faci bine treaba. Şi dacă te-ai limita la fapte şi nu ai lăsa imaginaţia să-ţi zburde, cred că ar fi şi mai bine.

Peters îşi ridică privirea până la tavan. Buzele i se mişcară, dar nu se auzi nici un sunet. Pentru prima dată de la moartea lui Franky, am izbucnit în râs.

Horrocks s-a uitat la noi surprins, după care a rostit înverşunat:

— Vom cunoaşte adevărul în câteva ore. Am sunat la Clubul Aqualung şi am solicitat câţiva scafandri.

Uitasem de Clubul Aqualung, grupul de scufundători entuziaşti din Merthavin.

— Exact, am exclamat. Ei vor demonstra cine are dreptate.

— Sper că vom recupera trupul şoferului, îşi exprimă Horrocks gândurile, în pofida curenţilor puternici din acea zonă, care fac deosebit de dificilă această tentativă. Dar am încredere în băieţii de la Aqualung. Vor găsi maşina, poate chiar şi banii furaţi. Vreţi să veniţi să asistaţi la operaţiuni? Ne aşteaptă o şalupă.

Am acceptat invitaţia. Peters părea că trecuse cu bine peste eşecul explicaţiilor sale în faţa lui Horrocks şi veni cu noi, rămânând însă tăcut şi

gânditor. Când am ajuns la debarcader, ambarcaţiunea Clubului se afla deja ancorată la poalele falezei.

* * *

Ne-am legat şalupa de nava Clubului, pentru a nu risca să ne lovim de stânci, în pofida faptului că marea era încă liniştită sub cerul acoperit de nori. Ploaia întârzia.

Doi membri ai Clubului făceau ultimele teste echipamentului. Aveau fiecare câte o centură de siguranţă care să-i protejeze împotriva curentului din adâncuri. Alţi trei colegi de-ai lor stăteau în aşteptare, gata să intervină în cazul în care cercetările deveneau dificile. Cei doi săriră peste bord. Urmă o mişcare rapidă a picioarelor, tulburând apa. Apoi suprafaţa mării redeveni calmă.

Douăzeci de minute mai târziu se întoarseră, cu mâinile goale.

— Apa a fost cam tulbure, dar am căutat cu foarte mare atenţie, spuse unul. Nu-i nici urmă din nenorocita aia de maşină.

Horrocks îşi muşcă buzele.

— E posibil să nu fi căutat unde trebuie?

Scafandrii încuviinţară cu reţinere şi se scufundară din nou, de astă dată urmaţi şi de ceilalţi trei colegi ai lor. Erau cinci acum, dar căutarea tot mai dură o oră. În cele din urmă, şeful lor urcă în şalupa noastră, rostind aproape fără suflu:

— Îmi pare rău. Nu se vede nimic, nici măcar maşina care se presupune că a căzut aici în urmă cu atâţia ani. E posibil, însă, ca aceea să se afle deja îngropată în nisip. Fundul mării e foarte nisipos în zona asta.

Horrocks arăta dezamăgit. La fel şi eu. Numai Peters continua să nu dezvăluie ceea ce simţea.

— Bine, bătrâne. Mulţumim că v-aţi deranjat până aici, spuse sergentul. Ar fi bine să-ţi chemi echipa acum.

Reveniră la suprafaţă, unul câte unul. Ultimul aduse ceva. Aruncă obiectul în şalupa noastră. Era ruginit pe alocuri şi vopseaua se ştersese cu totul, dar îţi puteai da seama cu uşurinţă că era o plăcută de înmatriculare.

Horrocks şi Peters se apucară să o cureţe cu ajutorul instrumentelor din cutia de scule. Încetul cu încetul, numărul apăru, nişte adâncituri ciudate în metalul plăcutei: WME 2195.

— E de la maşina lui Beri Wolfe, afirmă Peters. Ceea ce înseamnă că se află pe-acolo, pe undeva, împinsă de curent.

Desen de Walter Riess

Lucrul acesta îi încurajă pe scafandri să mai caute încă o jumătate de ceas. Dar în zadar. În cele din urmă renunţară, convinşi că nu căzuse nici o maşină acolo în ultimul timp.

* * *

Ne-am întors abătuţi în Merthavin. Acolo, Horrocks a luat o maşină şi ne-a urmat, pe mine şi pe Peters, pe creasta falezei, să vadă cu ochii lui urmele din iarbă. Le văzu şi se aplecă peste creastă. Da, cercetarea mării se făcuse în locul care trebuia. Direcţia era bună.

— Mă depăşeşte, recunoscu învins.

După care se urcă în maşină, întoarse şi plecă. L-am condus pe Peters acasă, observând că devenise iarăşi reticent, după ce murmurase ceva despre o nouă analiză a faptelor. Desigur, nu voia să facem asta împreună.

M-am întors şi eu acasă, mi-am făcut o cafea şi m-am postat în faţa ferestrei, uitându-mă la norii care se îndepărtau. Lumina soarelui răzbătea printre ei, până la marea dinspre care venea o briză binefăcătoare. Avea să fie o seară frumoasă, până la urmă.

Apoi mi-am îndreptat privirile spre casa lui Lockett, de peste drum. Fereastra cu jaluzelele trase mă făcea să-mi simt gâtul uscat. Înmormântarea avea să fie mâine. Mă aflam atât de aproape de locul unde se petrecuse accidentul şi faptul acesta mă sufoca, pur şi simplu.

Am ieşit din nou, conducându-mi motocicleta spre ieşirea din Trescawo, în partea opusă Merthavin-ului. Drumurile din această parte a regiunii nu se ridicau prea mult deasupra nivelului mării. Şoseaua cobora către plajă. Am ajuns la malul mării şi am oprit motocicleta. Apoi am început să mă plimb pe plajă, păşind în ritmul constant al valurilor care se spărgeau de ţărm. În afara pescăruşilor, nu mai zăream nici o altă formă de viaţă.

Asfinţitul a fost un adevărat spectacol de nori coloraţi strălucitor, iar apa reflecta întregul tablou. Gândurile sinistre care nu-mi dăduseră pace se îndepărtau acum, exact aşa cum sperasem să se întâmple. Am început, în schimb, să mă gândesc la ce ar fi făcut studiourile Turner cu un asemenea peisaj mirific.

Măreţul spectacol se sfârşi în cele din urmă, valurile mării îşi revendicară globul solar în depărtare şi gândul de a mă întoarce îmi reveni în minte. Acum plaja era dezolantă în lumina cenuşie a serii. Vântul rece devenise tăios. M-am întors la motocicletă mai repede decât plecasem de lângă ea. Tocmai ajunsesem când am remarcat, la mai puţin de cinci metri depărtare, urmele unor roţi imprimate în nisip. Traversau plaja venind dinspre apă şi îndreptându-se spre şosea. Sau invers. Inima mi-a stat pentru o clipă. Tremurând un pic, m-am apropiat să le cercetez. Erau atât de clar imprimate în nisipul ud, încât nu mi-a fost greu să le recunosc amprenta. Nu fuseseră acolo când venisem, căci dacă ar fi fost nu le-aş fi putut trece cu vederea. Rămânea o singură explicaţie: cât timp eu fusesem atent la cu totul altceva, maşina verde intrase în apă, înapoia mea. Sau ieşise. Mi-era imposibil să-mi dau seama după urme.

Am privit cerul întunecat de deasupra mării şi valurile care veneau şi se retrăgeau ritmic, parcă ameninţătoare. Vântul începuse să bată în rafale. Mi-am dat seama că tremuram, şi nu numai de frig.

Am încălecat motocicleta şi am plecat de acolo, întorcându-mă pe acelaşi drum. Însă nu m-am oprit acasă, ci am cotit spre locuinţa lui Peters. Trebuia să vadă şi el urmele acelea, înainte ca fluxul să le spele.

Sus pe creastă, pe drumul pustiu, m-am aplecat periculos de tare la o curbă, frânând nebuneşte în ultima clipă. Maşina verde răsărise pe neaşteptate, silenţioasă, din sensul opus, apropiindu-se de mine. Am văzut-o foarte bine. Dar numai pentru câteva secunde. A trecut la câţiva centimetri pe lângă motocicleta mea şi-am putut simţi aerul vuind între cele două vehicule.

În timpul celor câteva clipe şocante mi-a reţinut privirea figura albă,

împietrită în spatele parbrizului, a lui Albert Wolfe. Eram convins că fusese el... sau poate un zombi folosindu-i trupul. Evenimentele deveneau fragmente de coşmar acum, că puteam admite existenţa unui zombi.

Însă n-am stat să mă gândesc la asta. Am întors repede motocicleta şi am coborât în grabă după maşina verde. Am ajuns-o din urmă la ieşirea din Trescawo, dar n-am putut să o depăşesc. Drumul era prea accidentat. Aşa că am continuat să o urmăresc. Am trecut de locuinţa lui Lockett şi de a mea cu o viteză de peste 60 de kilometri la oră, fără să iau în seamă hârtoapele. Sătenii apăreau în cadrul ferestrelor şi al uşilor, încercând să distingă ce se întâmpla în întuneric, prin fumul pe care îl lăsam în urmă. N-aveau timp să acţioneze în vreun fel. Mă aflam deja departe, în urmărirea maşinii, înainte ca ei să poată ajunge la porţile grădinilor.

După o vreme, deşi am făcut tot posibilul să mă ţin după ea, maşina verde a mărit distanţa dintre noi, cu o surprinzătoare uşurinţă. Cred că mă apropiasem de 100 de kilometri pe oră, ceea ce era curată nebunie pe drumul acela sinuos şi, în plus, pe timp de noapte. Cel puţin, eu aveam farul din faţă aprins. Maşina însă nu avea nici o lumină.

* * *

Un minut sau două mai târziu, continuam fantastica urmărire de-a lungul litoralului, urcând faleza, într-o clară poziţie de inferioritate. Ne despărţeau mai bine de 100 de metri. Între timp, lumina slabă a Lunii ne ajunse, răsărind de după dealuri.

Am văzut cum s-a întâmplat totul. Maşina verde a atins marginea prăpastiei, după care a plonjat prin aer, pe o traiectorie curbă, spre cea mai întunecată parte a mării. Lumina Lunii nu putea ajunge acolo, aşa că n-am reuşit să văd, efectiv, impactul cu apa.

M-am retras, transpirat, cu nervii încordaţi la maximum. Albert Wolfe se grăbise să moară pentru a treia oară, cel puţin. Şi nu aveam nici un motiv care să mă facă să cred că va rămâne mort.

Am oprit motorul şi m-am lăsat să alunec, încet, până la buza falezei. Am privit spre locul unde căzuse maşina. N-am văzut nimic şi n-am auzit altceva decât sunetul obişnuit al valurilor şi şoapta tânguitoare a vântului.

* * *

Am lăsat-o mai încet la întoarcerea spre Trescawo. Trebuia. Nervii îmi zvâcneau aidoma piciorului la reflexul lui Galvani. Cumva, Peters luase

cunoştinţă de ceea ce se întâmplase şi se afla în sat, notând spusele oamenilor. L-am invitat în locuinţa mea şi am turnat whisky în pahare. Apoi i-am povestit.

— A fost *Wolfe.* L-am văzut clar. Şi-am mai observat şi altceva: plăcuţa cu numărul de înmatriculare din faţă lipsea.

— E o observaţie interesantă, spuse el. Nimeni altcineva nu şi-a mai dat seama de asta. Însă Claude Farmer şi Bill Jones au reţinut numărul din spate: WME 2195. Şi sunt foarte siguri.

Se scărpină în barbă şi continuă:

— Maşina lui Wolfe, mai puţin plăcuţa cu numărul din spate, pe care am găsit-o azi. Ce putem face cu informaţia asta?

— Habar n-am, am răspuns şi mi-am mai umplut o dată paharul. Aia da maşină! Am atins 100 şi tot m-a lăsat în urmă!

— Cea despre care vorbeşti nu seamănă deloc cu maşina lui Wolfe, replică inspectorul gânditor. Era într-o formă atât de proastă, încât mă îndoiesc c-ar fi putut atinge, chiar şi 80 la oră.

— A fost maşina lui Wolfe, am repetat apăsat şi am mai luat o gură de whisky. Avea măşti pentru faruri, ca pe timpul războiului, ca să poată fi condusă pe perioada alarmelor nocturne. Asta înseamnă 1940. Dar farurile nu erau aprinse. Acoperite, dar neaprinse. Zombiul ăla putea să vadă pe întuneric.

— Nu există nici o dovadă că ar exista zombi, rosti Peters. Am analizat *faptele* pe care le aveam şi am mai descoperit câteva indicii. Nu cred că e ceva supranatural în toată povestea asta. Ai spus că ai simţit aerul şuierând pe lângă tine când a trecut maşina. Bun. Asta înseamnă că e solidă. Deplasează aerul. Hai să vedem dacă poate să deplaseze şi o barieră!

Am încuviinţat din cap.

— E perfectă ideea, dacă am şti când şi unde să punem acea barieră.

— Aş zice mâine seară, pe drumul dintre Trescawo şi Merthavin. Cel mai bine ar fi în dreptul fermei lui Crawley, spuse Peters calm.

— Dumnezeule, Peters, doar fiindcă maşina a trecut pe aici două seri la rând, aproape la aceeaşi oră, ăsta nu-i un motiv să presupui că va face la fel şi mâine. Ce crezi că este? Un autobuz local care se ţine de un orar strict?

Inspectorul nu se clinti.

— Când un fenomen se produce de două ori, întotdeauna există şanse să se producă la intervale regulate. Nu putem decât să încercăm. Oricum, am adunat mai multe fapte pentru Horrocks. Şi, de data aceasta, o mulţime de oameni pot fi martori. Trebuie să facem ceva!

* * *

Sergentul Horrocks s-a pus în mişcare. A făcut rost de undeva de trei maşini de poliţie, cu toată aparatura de emisie-recepţie aferentă. În seara care a urmat, una dintre ele a stat în aşteptare în apropierea plajei unde văzusem urmele ieşind din apă, o alta a blocat intersecţia drumului care ducea spre locuinţa inspectorului, iar cea de-a treia a fost parcată lângă ferma lui Crawley, la un kilometru şi jumătate de Trescawo, pe drumul către Merthavin. Am aşteptat în aceasta din urmă, alături de şofer, de Peters şi de Horrocks.

Pe cealaltă parte a drumului a fost trasă o căruţă încărcată cu saci de cartofi.

Plouase mărunt întreaga dimineaţă, iar funeraliile lui Franky fuseseră triste şi anoste. În timpul ploii m-am trezit că eram supărat pe ceva, însă nu puteam spune pe ce anume. Poate pe soartă, în general, datorită faptului că un copil fusese ucis atât de fără rost. Nu ştiu de ce, însă nu mai simţeam nici un fel de supărare pe şoferul maşinii verzi. Cum poţi să fi supărat pe un om deja mort? Sau pe umbra acelui om? Sau... Oricum, ceva care nu făcea parte din lumea aceasta, hotărât lucru.

Capricios, soarele îşi făcuse apariţia abia după prânz. Urmase o după-amiază minunată, care se transformase curând într-o *seară* minunată. Pe albastrul abia întunecat al cerului începuse să sclipească încet Venus.

Eram strânşi în jurul maşinii parcate chiar la intrarea în ferma lui Crawley, ascultând zumzetul vag al staţiei radio.

Monoton, la intervale regulate, echipajele celorlalte maşini raportau:

— Able, nimic deosebit de comunicat. Terminat.

Şi primeau răspunsul:

— Baker, nimic de comunicat. Terminat.

Horrocks se întoarse spre inspector.

— Aprinde lămpile, Peters.

George Peters aprinse cele patru lămpi roşii de semnalizare şi le aranjă de-o parte şi de alta a barierei. Un jandarm se afla la Merthavin, cu misiunea de a opri orice maşină care ar fi pornit în această direcţie, însă era întotdeauna o şansă ca un motociclist să treacă de el. Şi un al doilea accident era ultimul lucru pe care ni-l doream cu toţii.

Timpul trecea. Venus devenise mai strălucitoare pe cerul tot mai întunecat. Câteva punctuleţe slabe de lumină anunţau apariţia stelelor.

Din când în când, unul dintre noi dădea semne de nerăbdare, privind

atent spre poartă şi spre drum, printre cele două margini ale barierei.

Nimeni nu părea a fi dispus să vorbească. Apoi, brusc, o voce izbucni din staţia radio, puţin cam neclară şi emoţionată:

— Able, văd un obiect întunecat ieşind din mare, mişcându-se încet către ţărm. Terminat.

— Foarte bine, Dog, făcu Horrocks. Baker, ai auzit? Terminat.

— Baker, da. Aşteptăm. Terminat.

Şi, peste un moment, vocea se făcu din nou auzită:

— Able, e pe drum. Înaintea noastră. Se îndreaptă spre Trescawo. Suntem gata de plecare. Terminat.

Horrocks se grăbi să răspundă:

— Dog, bine, du-te. Însă urmăreşte-o doar. Nu încerca să o depăşeşti. Terminat.

— Able, am înţeles. Terminat.

— Baker, aşteptăm. Terminat.

Cursa se accelera. Peters m-a apucat de guler şi m-a zgâlţâit uşor. Era prea întuneric ca să-i pot vedea expresia feţei, dar atitudinea lui părea să spună: „Asta e! Am prins-o! În curând vom şti."

Îmi dădu drumul, vădit nerăbdător. Nu aveam nici o armă în afara unei torţe grele, gata de a fi aprinsă. Nici ceilalţi nu luaseră cu ei o puşcă adevărată, bazându-se numai pe echipamentul obişnuit al unui poliţist. Horrocks era de părere că raportul de nouă la unu nu avea să-i dea nici o şansă.

Am reflectat şi... da, avea dreptate. Dar nouă la un... ce?

Mi-am umezit buzele şi nervii încordaţi au început iarăşi să-mi tresalte spasmodic.

* * *

Staţia radio pârâi şi o voce neliniştită raportă:

— Able, se apropie de Trescawo în viteză; 60-80 la oră, poate. Ne păstrăm poziţia faţă de ea. Terminat.

— Baker, suntem gata. Terminat.

Horrocks nu răspunse. Chipul său era lipsit de emoţia aşteptării.

— Baker, a încercat să urce pe aici, ne-a văzut, s-a retras şi a luat-o spre Trescawo. Ne apropiem de el. Uită-te bine, Dog, vine spre voi, dar nu-i puteţi auzi motorul şi n-are nici farurile aprinse. Terminat.

Doar motoarele maşinilor de poliţie se auzeau dinspre Trescawo. Se îndreptau către noi, cu o maşină-fantomă în faţa lor, deosebit de silenţi-

oasă.

— Dog, am auzit. Terminat.

Horrocks închise microfonul şi porni maşina, postând-o în drum, apoi ieşi şi începu să balanseze prin aer o torţă electrică. Eu, Peters şi celălalt jandarm am făcut o barieră umană de-a curmezişul şoselei, în faţa maşinii de poliţie, folosindu-ne, la rândul nostru, torţele.

Dintr-o dată, am văzut-o apropiindu-se, o pată obscură pe banda întunecată a şoselei, deplasându-se cu o viteză ameţitoare. Nu se putea abate din drum. Gardurile vii, înalte, de-o parte, şi şanţul adânc, de cealaltă, îi făceau imposibilă această tentativă. Tocmai de aceea alesesem acest loc pentru ambuscadă.

Am început să strigăm şi să fluturăm torţele cu sălbăticie. Maşina continua să vină, accelerând parcă şi mai mult.

— Împrăştiaţi-vă! a strigat Horrocks, când a fost evident că maşina verde n-avea să oprească.

Am sărit într-o parte şi am căzut în şanţul de la marginea drumului, peste torţă.

O bubuitură! Maşina verde a lovit în plin căruţa şi s-a răsturnat peste ea. Cartofii s-au împrăştiat peste tot. Maşina, stând aproape pe verticală, fără nici o stricăciune aparentă, s-a balansat câteva clipe şi s-a prăbuşit peste rămăşiţele căruţei. Roţile continuau să i se învârtă, căutând un punct de sprijin.

Faţa albă a şoferului rămăsese la volan. Pneurile începură să ţiuie cu furie şi maşina încercă să pornească din nou, peste căruţa sfărâmată.

Cele două maşini de poliţie se apropiară, cu scrâşnituri de frâne, oprindu-se la câţiva metri în spate. Jandarmii coborâră precipitat.

M-am căţărat în grabă afară din şanţ, dar Peters a fost mai rapid. S-a apropiat de maşină, cu bastonul în mână.

— Stai! l-am auzit strigând. Ieşi afară de-acolo, oricine ai fi!

Şi smuci de uşa maşinii, deschizând-o.

Fu ca şi cum s-ar fi deschis o ecluză.

O uriaşă cantitate de apă irupse cu forţă din interior, purtându-l cu ea pe şofer, cu picioarele zbătându-se şi chipul contorsionat ciudat. El – ori lucrul acela – căzu în şanţ, unde tocmai mă aflasem eu. Apa veni peste el şi se scurse de-a lungul şanţului. Fiinţa continuă să se zbată neajutorată, aidoma unui peşte pe uscat.

Atunci am simţit un puternic iz de apă de mare umplând aerul.

După care, într-un mod oribil, figura creaturii începu să se umfle, ca un balon gata să explodeze. Continua să se mişte convulsiv. Şi, brusc, emise

un plescăit scârbos şi se nărui, un morman neputincios pe fundul şanţului. O duhoare insuportabilă ieşi de acolo, înecându-ne.

Ne-am retras cu toţii de lângă fiinţa aceea şi ştiu că eu, unul, am fost bucuros să o fac. Maşina verde încetase să se mai mişte şi un firicel de apă continua să se scurgă din ea în tăcere.

Toţi nouă stăteam stângaci în drum. Nu ştiu ce simţeau ceilalţi, dar eu aveam parcă un junghi de vină cu privire la înspăimântătoarea moarte a creaturii. Nu avusesem intenţia de a o ucide, nu mai mult, probabil, decât avusese ea intenţia să-l ucidă pe micul Franky Lockett.

Mirosul împuţit se dizolvă în aerul curat al serii. Din când în când, însă, dinspre maşina verde mai venea câte un iz de apă sărată. Evident, fusese apă de mare acolo.

Ne-am apropiat din nou şi am cercetat fiinţa la lumina torţelor. Era oribilă, tulburătoare şi, în timp ce eram ocupaţi cu ea, stelele răsăriră deasupra capetelor noastre în toată puterea.

* * *

Ceea ce aflasem în acea noapte mă făcuse să mă afund în confuzie mai mult ca niciodată. Creatura nu aparţinea nici unei specii marine cunoscute. Avea sânge rece, branhii, o piele întunecată şi coadă. Prezenta, de asemenea, două tentacule mari, ramificate, la rândul lor, într-un număr de tentacule mai mici, care – aşa cum arătase Peters – erau mult mai indicate pentru operaţiuni precise decât degetele oamenilor. Iar faţa, grotescă, cu un nas mare şi ochi bulbucaţi, fusese ascunsă în spatele unei măşti maleabile reprezentând chipul dinaintea morţii al lui Albert Wolfe. Partea superioară a trupului era înfăşurată într-o îmbrăcăminte ca a lui Wolfe – un articol veritabil, aşa cum arăta eticheta croitoriei.

Nepotrivita şapcă de jucător de popice, pe care am descoperit-o departe, purtată de apă de-a lungul şanţului, era, de asemenea, veritabilă.

Când fiinţa a fost disecată la laboratorul de Biologie Marină din Plymouth, s-a descoperit că avea un creier de o mărime respectabilă.

Maşina verde, la rândul ei, ridica o mulţime de semne de întrebare. În primul rând, nu era deloc vechea maşină a lui Wolfe, ci o replică fidelă a acesteia, deşi numărul de înmatriculare din faţă lipsea. În plus, în interior nu se găseau decât o banchetă, volanul şi câteva manete ciudate. În rest, părea construită dintr-un material foarte rezistent şi greu, un adevărat acvariu mobil pentru o singură persoană.

Un lucru nu lipsit de importanţă, nici unul dintre noi nu-i auzise

motorul, fiindcă nu avea unul. Teoria dezvoltată de Peters era că maşina folosea puterea emanată de o sursă aflată la distanţă.

— Îşi primea energia de la un punct din interiorul mării, a presupus el. Sunt mult mai avansaţi decât noi.

Fiinţele acelea au rămas ca subiect de discuţie între mine şi Peters chiar şi după luni de zile de la încheierea evenimentelor. Părea că nu oboseam niciodată să le readucem în atenţie, de obicei în biblioteca lui Peters. Dacă în toată această întâmplare îmi pierdusem un prieten, tot ea îmi oferise un altul.

Peters luă un atlas cu hărţi marine şi îl deschise în faţa mea, arătându-mi fosele adânci din platforma continentală. Una dintre acestea se întindea până în apropierea promontoriului de pe care se prăbuşise maşina lui Wolfe.

— Au ieşit la suprafaţă cam pe-aici, îmi arătă Peters cu degetul pe hartă. La început au luat trupul lui Wolfe, după care s-au întors pentru maşină. În timp ce au cărat-o de-acolo, acesteia i s-a smuls numărul de înmatriculare din faţă, pe care l-au găsit scafandrii de la Aqualung.

* * *

I-am pictat din memorie, închipuindu-mi cum târâseră maşina verde, turtită, în adâncurile întunecate în care locuiau. Părea evident că locuiesc în abis, fiindcă puteau să vadă în întuneric şi nu se aventuraseră pe uscat decât o dată cu căderea nopţii. Şi apoi, încă un fapt care venea în sprijinul afirmaţiei mele, era acela că imitaţia de maşină fusese construită dintr-un material deosebit de solid pentru a putea rezista presiunii apei mării cu care era umplută.

Peters, punând accentul pe fapte, ca de obicei, mi-a spus că apa *este* compresibilă, deşi numai în proporţie de unu la sută la o presiune de 1.300 de litri pe centimetru pătrat.

Era păcat că nu avusesem şansa de a măsura presiunea apei din interiorul maşinii şi, în consecinţă, de a afla adâncimea de la care venea maşina.

M-am gândit la modul în care murise creatura, atunci când presiunea scăzuse drastic, făcând-o să se năruiască, pur şi simplu.

— Trebuie să recunoaştem că au avut şi curaj şi şansă.

Peters încuviinţă.

— Dacă n-ar fi fost accidentul acela nefericit, creatura ar fi continuat poate să iasă în explorările sale nocturne, aventurându-se din ce în ce mai

în interiorul ţinutului. În felul acesta, avea şansa să afle mai multe despre lumea-de-deasupra-apei.

— Dar ei trebuie să fi ştiut despre existenţa noastră cu sute de ani în urmă – de pe timpul vaselor scobite în trunchiuri de copac, am comentat eu. De ce au început oare să ne investigheze specia tocmai acum?

— S-ar putea s-o fi făcut-o cu mult timp în urmă, spuse Peters. Mă gândesc la dispariţia echipajului de pe nava *Marie Celeste.* Ciocăni uşor una din cărţile lui Charles Fort. Poţi găsi aici o mulţime de rapoarte despre dispariţia echipajelor în ultimul secol, precum şi despre navele care au dispărut misterios pe vreme frumoasă. De ce n-au mai fost descoperite, în ciuda căutărilor prelungite, două dintre navele participante la expediţia lui Franklin, cu 129 de oameni la bord, acum mai bine de o sută de ani? Să fi sfârşit aceştia ca specimene pentru cercetărilor for?

— Dar de ce fac asta pe ascuns? m-am plâns. Cred că ştiu deja că suntem inteligenţi şi doritori de un contact cu o altă rasă inteligentă.

Peters zâmbi ironic.

— Îţi imaginezi că ei ne cred inteligenţi pentru că am inventat minele magnetice şi le-am trimis de bunăvoie mai multe specimene de oameni şi de nave, în 1939 şi 1940, decât avuseseră ei vreodată înainte? Presupunerea mea este că în 1940 au venit să cerceteze lucrurile astea şi au dat peste maşina verde a lui Albert Wolfe.

M-am gândit la asta şi apoi am spus:

— Poate că ai dreptate. Au avut un motiv să fie precauţi în ceea ce ne priveşte.

De fapt, noi am fost cei care le-au invadat teritoriul, în timpul celui de-al doilea război mondial. Toate acele vase care s-au scufundat, submersibilele şi celebrele submarine germane de tip U. Şi-acum submarinele atomice şi minele cu hidrogen...

— Precum şi toate cluburile Aqualung din lumea întreagă, zâmbi Peters.

Am surâs şi eu, şi-am continuat:

— Însă nu-i o glumă, te asigur. Ei au inteligenţă, resurse, curaj şi, evident, o tehnologie mai avansată decât a noastră. Dacă vor veni vreodată cu gând de război...

— În cazul acesta cred că vom fi copleşiţi, mă întrerupse Peters. Gândeşte-te numai că sub mări şi oceane se află de două ori mai mult pământ decât la suprafaţă. Şi mai gândeşte-te că tot acest pământ submarin ar fi populat...

Privi spre peluza cea mică din faţa casei, urmându-şi şirul speculaţiilor:

— Suntem două rase cu o singură origine: marea. Noi am părăsit-o. Ei au rămas în ea. Poate un război să decidă care au fost mai înţelepţi? Privirea lui insistentă cutreieră în jurul camerei, de-a lungul rafturilor cu cărţi. Cunoaşterea e un lucru mare, dar înţelepciunea e şi mai mare, murmură el. Şi să sperăm că dintre cele două rase, noi să putem mobiliza suficientă înţelepciune pentru a nu declanşa un război.

Traducerea:
Pavel D. Constantin